

[Annelise Gotfredsen]

Ved tidligere lejligheder, hvor lovforslag om bortadoption af institutionsanbragte børn har været til behandling, har vi fra vort partis side vist forståelse for de synspunkter, forslagsstillerne har lagt for dagen, og hvor det altovervejende må blive hensynet til barnets tarv. Men vi må også gentage, at der er så mange betænkeligheder ved at ændre den nugældende lovgivning og indskrænke forældrenes rettigheder, at man må have ganske sikker grund under fødderne for at foretage disse vidtgående indgreb på dette område.

Vi kan derfor ikke umiddelbart tilslutte os kristeligt folkepartis forslag om en ændring af adoptionsloven, men vil naturligvis med opmærksomhed følge behandlingen i udvalget og søge at få nærmere oplysninger om de tanker, kristeligt folkeparti har gjort sig.

Mimi Jakobsen (CD):

Intentionerne bag dette beslutningsforslag kan vi fra CDs side principielt have sympati for. De glemte børns problemer må naturligvis fortsat gennemdiskuteres og søges løst, og deri kan alle vel være enige. På den anden side svækker justitsministerens bemærkninger efter min mening tydeligt et behov for en ændring, og forslaget vil under alle omstændigheder kræve nøje overvejelse, da der ikke gives nogen retningslinjer for, hvorledes det skal administreres.

Vi vil fra CDs side, om end med nogen skepsis så i hvert fald med interesse, følge forslaget under udvalgsbehandlingen.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Lige som andre ordførere har været inde på, deler også jeg de intentioner, som jeg føler ligger bag forslaget, men efter at have fået oplyst disse tal fra justitsministeren, må vi nok også sige, det ikke er det helt store problem, selv om jeg ikke dermed mener, at problemet er mindre for de børn, det handler om.

Jeg synes, det ville være en dårlig idé at lovgive på dette område. Jeg tror ikke, man kan løse alle problemer ved at lovgive om det, og jeg føler, at der bliver gjort, hvad der kan gøres for de børn, der er glemt.

Jeg vil ikke undlade lige at sige, at jeg synes, det er usmageligt, at fremskridtspartiets ordfører som sædvanlig begynder at tale om indoktrinering i denne forbindelse.

Ordføreren for fremskridtspartiet talte også om, at når der var gået et år, skulle disse børn betragtes som glemte. Jeg kender selv til et tilfælde, hvor en moder psykisk og socialt var gået fuldstændig i stykker og måtte indlægges på hospital, og hvor det varede 2 år, før hun var i stand til at få sine børn hjem igen. Hun havde ikke noget højere ønske i de to år, hun orkede det bare ikke. I dag er disse børn voksne, og de har det godt, og der har aldrig været problemer med dem. Det ville være forfærdeligt, hvis vi havde haft en lovgivning, der gik ud på, at disse børn, hvis ikke de havde haft besøg af deres moder et år, frit skulle kunne bortadopteres.

Vi vil afvise forslaget, men vil selvfølgelig i udvalget se nærmere på, om der er nogen som helst muligheder for at forbedre forholdene for disse børn.

Tove Jørgensen (DKP):

DKP kan ikke medvirke til dette forslag. Der er i øvrigt også nogle uklarheder i det; der står f. eks., at kontakten til forældrene skal være afbrudt i nogen tid – hvad er det for noget? Det kunne jeg godt tænke mig at få defineret lidt.

Problemet vedrører jo såvel glemte børn som glemte forældre og deriblandt især glemte enlige mødre og for den sags skyld også glemte institutioner. For de glemmes nemlig, når bevillingerne skal gives. Det er altid en ulykkelig situation, når forældre må lade børn anbringe på institutioner, og det behøver ikke skyldes manglende interesse, men simpelt hen mangel på overskud, når der findes glemte børn på institutionerne.

Vi har jo lige fået at vide, at det heller ikke er så stort et antal, som der gives udtryk for i forslaget. Som oftest er forældrene til glemte børn enlige mødre, der selv er ved at drukne i problemer. Det, der med andre ord i lige så høj grad skal løses, er problemet med forældrene.

Men hvordan hjælper vi så de glemte børn? Det gør vi ved at yde tilstrækkelige bevillinger til institutionerne, således at der er tilstrækkeligt personale til at give børnene den kontakt med og den kærlighed fra voksne, som de har behov for i det daglige. Men hvis vi også vil hjælpe børn og forældre sammen igen, er det genopbygningen af dette forhold, der må sættes på som det væsentlige.